

— Кажи ми! извика заведнажъ Главкъ. Чухъ въ сѣдовището да са размѣсва името ти съ името на Апикида; ты вѣрвашъ ли че азъ съмъ повинныйтъ?

— Само вышныйтъ чете въ сърцата, но азъ подозрѣвамъ друго, а не тебе.

— И кого?

— Обвинителя ти Арбака.

— Увы, утѣшавашъ ма. И защо?

— Защо познавамъ злонравното му сърце, и познавамъ каквы страхове му задаваше убитыйтъ.

И той разказа на Главка сичкытъ познаты намъ подробности, то е сношенята си съ Апикида, плановѣтъ имъ за открываньето на шарлатанствата на египетското духовенство и коварнытъ средства чрезъ които Арбакъ са опыта да заблуди слабоститѣ на младыя прозелитѣ.

— И ако Апикидъ, слѣдуваше Оливнѣъ, са е срѣшнжлъ съ Оливнѣа, укорилъ е кознетворствата му и го е заплашилъ че ще ги разгласи разумѣва са че мѣстото и часътъ благоприятствахъ на гнѣва на египтянина, и негодваніето и злата му натура вджхнжхъ му, види са убійството на Апикида, когото са боеше.

— Тѣй е работата, извика Главкъ като подскочи. Сега съмъ задоволенъ.

— И на каквоти служи, несчастный, сега туй открытіе, ты си осъденъ безапелативно, и не можешъ, ако и невиненъ да отбѣгнешъ смъртъта.

— Но азъ самъ удовлетворявамъ на невинността си. Като си припомняхъ таинственното си обезумяванье, съземаше ма, ако и на минута, страхъ, а сега . . . но кажи ми, ты, проповѣдникче на чудната вѣра, вѣрвашъ ли ты че за леки погрѣшки, за престѣпленія или чужды или отъ невѣжество извършени наказватъ или проклеватъ челоуѣка горнытъ Силы, или какъто тѣ и да са наричатъ?

— Богъ е правосъденъ и не оставя създаванята си за слабоститѣ на свѣта нито въ милостъта си проклеви освѣнъ само злытъ и нераскаяннытъ.

— И съ сичко туй азъ мислжъ че нѣкой божей гнѣвъ ми зе ума и полудата ми бѣше толкози свѣрхчелоуѣческа и страшна, щото не можаше да са извика отъ челоуѣческа сила.

— На земята са шествуватъ демоны отговори назоряничътъ съ ужасъ какъто е на Небето истинныйтъ Богъ, и понеже не познавашъ тогосъ за туй онѣзи иматъ сила надъ тебо.